

ПОКРЕТНА ГРУПА

Пошто смо се уверили да у тумачењу неких питања из проблематике покретне групе (ПГ) код појединаца постоје прилична размислажења покушаћемо да овим чланком бацимо нешто више светлости на овај проблем и допринесемо да се дође до правилнијих и уједначених гледишта.

Пре свега, *појам* ПГ, или ешелона за развијање и експлоатацију успеха, како је у неким страним армијама још називају, често се идентификује са предњим и гонећим одредима или гонећим колонама које упућују тактичке или оперативне општевојне јединице, најчешће са ограниченим и помоћним задацима. Међутим, под појмом ПГ треба подразумевати најпокретљивији део борбеног поретка корпуса, армије или већих стратемских тела, формиран још пре почетка нападне операције и предвиђен да у датом тренутку прими на себе главну улогу за претварање постигнутог тактичког успеха у успех оперативних размера. Из тога резултирају и улрга, јачина, састав и дубина дејства ПГ. Дакле, ПГ носи главни терет борбених дејстава у оперативној дубини непријатеља. Авијација, партизански одреди, инфилтриране и ваздушнодесантне јединице, које директно или индиректно садејствују покретној групи, играју само помоћну улогу, стварајући јој повољне услове за успех, док други ешелони јединица, или формација за чији рачун она ради, користе, учвршћују, проширују и доводе до краја њен постигнути успех.

Пошто су изненадност и брзина дејства главни предуслови за постизање успеха, ПГ се образује од оклопних, механизованих, моторизованих или коњичких јединица. У пракси ПГ најчешће претставља комбинацију неких или свих наведених брзих јединица.

И у погледу *јачине и састава* ПГ постоје различита гледишта. Неки, на пример, сматрају да оклопну бригаду најчешће треба употребити у улози ПГ, што је неоправдано, јер јачина и састав ПГ, поред осталог, највише треба да зависе од њеног задатка, јачине, састава и могућности непријатеља, земљишта и ситуације у ваздуху. Наиме, да би ПГ могла дејствовати самостално у тактичкој или оперативној вези са главним снагама, она мора да буде довољно јака, да у своме саставу има све родове војске и да обавезно ужива подршку авијације. Према стеченим искуствима у прошлом рату, јачина ПГ кретала се од јачине оклопне дивизије, односно коњичког корпуса до оклопне армије, док је ојачана оклопна бригада само под специфичним усло-

вима извршавала задатке ПГ, најчешће на планинском земљишту. Жеља да се малом брзом јединицом решавају оперативни задаци сукобљава се са потенцијалним могућностима непријатеља којима ће он обично располагати у оперативној, а често и у тактичкој дубини своје одбране. А познато је да и корпуси армија великих земаља у своје формациском саставу већ имају једну оклопну или механизовану дивизију. Уколико су непријатељске оперативне резерве јаче, уколико је задатак ПГ дубљи и офанзивније природе, а ситуација у ваздуху неповољнија, природно је да утолико ПГ треба да буде јача и обратно.

И у погледу степена и врсте ојачавања ПГ треба имати у виду извесне одређене принципе, који произилазе из конкретних услова и потреба, не обазирјући се на неке већ устаљене нормe. Пошто брза формациска јединица, која образује језгро ПГ, по својој јачини и саставу обично нема свих потребних услова за постизање успеха у одређеној ситуацији, природно је да се мора ојачати недостајућим јединицама, односно борбеним средствима. При томе треба водити рачуна да покретљивост и проходност јединица ојачања омогућавају њихов заједнички рад са јединицом која чини језгро ПГ.

У циљу концизнијег третирања проблематике ПГ, овде ћемо разматрати ојачану оклопну дивизију (ОД) у улози ПГ армије, као један од случајева који ће вероватно имати чешћу примену у ратној пракси.

Основну снагу ОД сачињавају тенкови, јер су остали родови војске, којима углавном припада улога подршке тенкова, засгупљени само у најнеопходнијој мери. Овакав састав ОД пружа само минимум могућности за успешно самостално дејство и вођење борбе, и то под стандардним условима у односу на састав непријатеља и карактер земљишта. Зато, зависно од захтева конкретне ситуације, треба до могућег максимума повећати ефикасност ОД придавањем потребних ојачања. За величину ових ојачања не могу се усталити неке нормe, што се понекада чини, јер њихова јачина треба да зависи од конкретних потреба у датој ситуацији и постојећих могућности. При томе се треба чувати и прекомерних ојачања, јер их ОД не може апсорбовати без штете по уредно командовање, покретљивост и снабдевање ПГ у целини. Степен ојачавања треба, углавном, да зависи од истих чињеница које утичу и на јачину и састав ПГ. Наиме, дубок задатак ПГ изискује ојачање у моторизованој пешадији, инжињерији, артиљерији, транспортним и ремонтним средствима. Дејство ПГ на планинском земљишту захтева ојачање у инжињерији, коњици, хаубичкој артиљерији, минобацачима и ПА оруђима. Ако је непријатељ јак у тенковима потребна су ојачања у ПТ артиљерији, артиљерији тежких калибара и инжињерији. Ако претстоји савлађивање обимних вештачких и природних ПТ препрека неопходна су ојачања у инжињерији, моторизованој пешадији, артиљерији, итд.

Узето оријентрно, ОД у улози ПГ, по нашем мишљењу имаће потребу да се у одређеним ситуацијама ојача са пуком моторизоване пешадије или коњице, 2—3 пука артиљерије (хаубичке, топовске и ПТ), 1—2 пука ПАА, 1—2 пионирска и 1—2 понтонирска батаљона,

с тим што при калкулацији потребних ојачања треба узимати у обзир и помоћ коју ће покретној групи у току дејства указивати авијација, партизански одреди, ваздушнодесантне и инфилтриране јединице. Реална процена могућности ових делова допринеће да се ојачања правилно одмере.

Субјективна мишљења постоје и у погледу *задатака* које може и треба да извршава ПГ, тежећи да се њени задаци поједноставе и сведу на прилично ограничен број, иако они могу бити многобројни и врло различити. Наиме, тежиште дејства ПГ може бити усмерено против главне групације непријатеља у тактичкој или оперативној дубини одбране, са крајњим циљем да се разбије, уништи или сломи њена воља за пружањем даљег отпора. Приликом извршавања одређеног задатка, ПГ треба да дејствује према постојећој ситуацији, с тим што се ова дејства могу огледати: у довршењу пробоја тактичке дубине одбране; у окружењу и уништењу главних снага непријатеља у тактичкој дубини одбране у садејству са групама које наступају са фронта и уз једновремено спречавање интервенције ближих непријатељских оперативних резерви; у разбијању, гоњењу, оперативном окружењу или уништењу непријатељских оперативних резерви; у узимању погодних линија, објеката и рејона у дубљој позадини непријатеља који би му пружали услове за организацију даљег отпора; у пресецању непријатељских комуникација у циљу спречавања снабдевања непријатеља и, на крају, у одбијању противнапада и противудара непријатеља у свим етапама операције. Свакако, треба тежити да се ПГ максимално ангажује тек у другој и трећој етапи армиске нападне операције, тј. у етапама које се одликују високим маневарским карактером борбених дејстава, у којима ПГ, због својих одлика и могућности, може и треба да испољи одлучујући утицај на ток операције.

И у погледу дубине дејства, брзине кретања и трајања дејства ПГ владају често неуједначена гледишта.

Дубина дејства ПГ, поред осталих утицајних чињеница, највише зависи од њених реалних могућности у конкретној ситуацији. Искуства из прошлог рата говоре да су ПГ армија најчешће дејствовале на дубини 50—80 км, с тим што се, ради одржавања непрекидног оперативног, а по потреби и тактичког садејства са главним снагама армије, од њих обично нису удаљавале више од 30—40 км, тј. не више од једнодневнег марша пешадиских јединица. Ова отстојања омогућавала су им и благовремено снабдевање свим материјалним потребама.

Брзина кретања ПГ, по нашем мишљењу, може бити врло различита. На њу највише утичу ситуација у ваздуху, степен непријатељског отпора, пролазност земљишта и уредност снабдевања. Брзина кретања кроз борбени поредак сопствених трупа у зони увођења у пробој, по искуствима из прошлог рата, износила је просечно 6—8 км/час, а после избијања на слободан простор у оперативној дубини одбране 12—15 км/час, под претпоставком да није било непријатељског отпора и да су путеви били слободни. Али, узимајући у обзир повремена

борбена дејства и прегруписавања, затим застоје због ваздушних напада, време за савлађивање или обилажење већих ПТ препрека, време за попуну и одмор, итд. просечна дневна брзина кретања ПГ у прошлом рату износила је 15—30 км.

Трајање дејства ПГ зависи највише од интензитета борбених дејстава, доба године и временских прилика, уредности снабдевања, обучености и издржљивости људства и исправности технике. По искуствима из прошлог рата, ПГ армије је обично могла непрекидно да дејствује 3—5 дана, а после тога јој је давано 1—3 дана за сређивање, попуну и одмор, док је ОД после завршетка операције било потребно 10—15 дана за потпуно довођење у борбену готовост. Међутим, због дуготрајних и прекомерних напрезања понекада су оклопним јединицама у прошлом рату били потребни и месеци да би се потпуно оспособиле за следећа борбена дејства. Али, наведене норме треба узимати само за приближну оријентацију, јер на њихово повећање знатно утичу измењени услови у погледу побољшања врста, квалитета и наоружања возила, средстава за брзо савлађивање ПТ препрека и капацитета ремонтне службе данашњих савремених оклопних јединица, као и могућности њиховог снабдевања из ваздуха и дејства са крупним ваздушнодесантним или партизанским јединицама.

Такође има појава да се *правац дејства* ПГ идентификује са правцем њеног увођења, без обзира на то што је правац увођења само почетни део правца дејства ПГ и што се тај правац обично завршава у тактичкој дубини непријатељске одбране.

Правац дејства мора да омогући покретној групи да што брже избије на бок и у позадину одређеног главног објекта. Уколико је дубина дејства мања утолико се резултати брже постижу, али су ти резултати и ограниченији, за разлику од дубоких продора који доводе до одлучујућег успеха. Правац дејства ПГ најчешће се подудара са правцем главног удара армије, сем у случајевима када постојећа или настала ситуација нуди боље услове за употребу ПГ на помоћном правцу.

Пошто и у погледу рејона који заузима ПГ, затим у погледу појма увођења, правца увођења, ширине зоне и момента њеног увођења, постоје различита тумачења, овде ћемо изнети своје гледиште.

ОД најчешће пристиже у *рејон концентрације* (који од фронта може бити удаљен просечно 30—60 км) 4—5 дана пре почетка армиске нападне операције, и то по могућству у току ноћи. Ако је рејон концентрације удаљен преко 100 км и ако ситуација у ваздуху то дозвољава, било би корисно да се тенкови и остала гусенична возила пребаце железницом, с тим да искрцне станице не буду у непосредној близини самог рејона концентрације.

Два до три дана пре почетка операције, ПГ треба (редовно ноћу) да пређе из овог рејона у *очекујући рејон*, који се обично налази на 15—30 км, а понекад и даље од предњег краја непријатељске одбране. Он треба да буде ближе фронту ако земљиште и број и квалитет путева отежавају брз покрет ПГ ка фронту, ако ПГ дању прелази у позлазни рејон, ако се ова група уводи доцније или директно из очеку-

јућег рејона, ако непријатељ има превласт у ваздуху и ако не долази у обзир увођење ПГ на правцу помоћног удара армије. У противном очекујући рејон се налази на удаљењу које се ближи или прелази напред наведеној норму од 30 км. На просторији очекујућег рејона, која треба да нуди повољне услове за растресит размештај ПГ, брзу прегрупацију и ефикасну организацију ПА и ПТ одбране, врше се детаљне припреме и издаје наређење за увођење ПГ и њено даље дејство.

У пролазном рејону који се, према искуствима из прошлог рата, одређује на 3—5 км испред предњег краја непријатељске одбране или на 5—7 км иза линије до које је продрла сопствена пешадија (ако се овај рејон одређује у дубини непријатељске одбране) треба прикупити последње податке о непријатељу и земљишту и допунити план увођења ПГ у духу постојеће ситуације, а ПГ заузима почетни поредак за увођење. Бесумње, било би најбоље ако би ПГ прелазила у полазни рејон у току ноћи. Али, ако би била принуђена да прелази дању, онда се у њему не би смела задржавати више од 2—4 часа, нарочито у случајевима када је ситуација у ваздуху неповољна. Покретна група се може уводити и директно из очекујућег рејона. Она се тада развија у еволуциони или борбени поредак на линији развоја. То се дешава: ако потпуно отворено или неприступачно земљиште не дозвољава одређивање полазног рејона; када удаљеност очекујућег рејона од предњег краја непријатељске одбране износи мање од 20 км, тако да није целесходно да се колоне издужују а затим у полазном рејону опет скраћују; затим ако се жели и постоји могућност да се непријатељ изненади наглом појавом ПГ; ако изненадна критична или непредвиђена повољна ситуација изискује хитно увођење ПГ и ако би због непријатељске превласти у ваздуху било опасно њено задржавање у полазном рејону, а ПГ се мора увести у току дана. Линија развоја ПГ, која има и улогу регулативне линије, може бити бивши предњи крај непријатељске одбране, затим негде у дубини непријатељске одбране иза сопствене пешадије или се може поклопити са линијом прелаза сопствене пешадије. На њој се ПГ може задржати само најкраће време, отприлике 1—2 часа, тј. само толико колико јој је потребно да се развије у одговарајући поредак. Ова линија мора бити солидно заштићена погодним теренским отсеком и борбеним распоредом сопствене пешадије; како ПГ у току развоја не би била изложена изненадном непријатељском противнападу.

После савлађивања тактичке дубине непријатељске одбране у току дејства у оперативној дубини, ПГ се — зависно од ситуације и своје истрошености — на оси свога дејства повремено ускупно или по деловима прикупља у зборним рејонима, у циљу прегрупације, попуне и одмора, предузимајући при томе све мере за своју безбедност са земље и из ваздуха и не губећи контакт са непријатељем.

Увођење ПГ врло често претставља најкритичнију фазу њеног дејства. Она се може уводити у довршен (чист), делимично довршен или недовршен пробој непријатељске тактичке дубине одбране. По нашем мишљењу, увођење отпочиње покретом ПГ из полазног или

директно из очекујућег рејона (ако нема полазног рејона) и траје све док не пређе линију сопствене пешадије и не отпочне своја борбена дејства. А пошто ће непријатељ тежити да по сваку цену спречи њено увођење, то је дужност команданта армије да јој према предвиђеном плану, свим расположивим средствима, омогући да што брже и са што мање губитака преброди ову кризу.

Иако се *правац увођења* ПГ обично подударе са правцем главног удара армије, ипак се ПГ може увести и на помоћном правцу, ако би се на њему испољио већи успех или ако то диктирају земљишни услови, с тим што би она, у том случају, доцније избила на свој основни правац дејства.

Ширина зоне увођења треба да је толлика да ПГ може што брже и са што мање губитака проћи кроз створени појас пробоја, с тим да јој бокови буду заштићени од директне ватре непријатељских ПТ оруђа и да се у случају потребе може брзо развити у борбени поредак. Већа ширина зоне увођења омогућава кретање ПГ у више правца, а тиме се смањује не само дубина њеног поретка и време пролажења кроз зону увођења, него и губици од дејства непријатељске авијације, јер у тој широј зони постоје бољи услови за коришћење природних маски, за маневровање и за примену растреситијег распореда. Ако се узме да ширина борбеног поретка ОД на пролазном земљишту износи просечно 4—6 км и да ширина зона сигурности на боковима износи по 2 км, онда зона увођења треба да буде 8—10 км. Ратна пракса је показала да је ширина зоне увођења често била и много мања, нарочито ако је ПГ увођена у чист пробој или при слабо организованом одбрани непријатеља, а редовно на планинском земљишту. Уколико је зона увођења ужа, онда је природно да утолико боље треба заштитити бокове ПГ дејством авијације, артиљерије, ПТ средствима, пешадијом и димним завесама.

Моменат увођења ПГ претставља један од одлучујућих чинилаца по даљи развој нападне операције армије. Он се мора одређивати у складу са проценом развоја напада, земљишта и односа снага на правцу увођења ПГ. У пракси се осећа тенденција да се ПГ уводи најкасније после пада главног одбранбеног појаса непријатељске одбране, без обзира на то да ли за то постоје сви потребни услови и да ли су претходно до максимума искоришћене могућности тенкова НПП, чији број данас није више мали. Међутим, прерано увођење, по нашем мишљењу, често своди улогу ПГ на улогу тенкова НПП, излаже је знатним губицима и смањује њене могућности за дејство у оперативној дубини одбране, или, краће речено, убрзава тактички, а доводи у питање оперативни успех. С друге стране, одоцнело увођење имало би још горе последице, јер би се непријатељу дала могућност да са неангажованог дела фронта привуче оперативне резерве и делове и да затвори зону пробоја, као што су, например, Немци у прошлом рату (према совјетским подацима) успевали да за једну ноћ доведу 4—5 батаљона пешадије са тенковима, пионирима и артиљеријом и да заједно са потиснутим деловима поново чврсто затворе фронт пробоја ширине до 10 км.

Понекад може бити целисходно да се ПГ уведе и пре потпуног пробоја тактичке дубине браниоачеве одбране, нарочито у случајевима када се такав првог ешелона армије не би развијао брзим темпом. Ово тим пре што би бранилац тада — с обзиром на слабије могућности армије — био у стању да лакше затвори створену брешу која је обично мање ширине. У сваком случају, ПГ треба редовно раније уводити у пробој када је непријатељска одбрана слаба (јер се тада без великих губитака може постићи много бржи темпо наступања него сама пешадија) или ако је дошло до застоја напада, који прети да компромитује читаву операцију, а постоје услови да се интервенцијом ПГ преокрене неповољна ситуација у корист нападача.

По нашем мишљењу, ПГ треба увести доцније ако се напад првог ешелона армије, упркос добро организоване браниоачеве одбране, доста брзо развија, ако је бранилац утрошио део оперативних резерви већ у тактичкој дубини одбране или ако су његове оперативне резерве толико далеко да не могу на време интервенисати ни у тактичкој ни у ближој оперативној дубини, и ако неповољни земљишни услови не дозвољавају њено раније увођење. Међутим, ПГ не би требало уводити пре пада браниоачевих артиљериских положаја на главном одбраненом појасу (који чине костур стабилности одбране), нарочито онда када је одбрана солидна, дубоко ешелонирана и засићена ПТ средствима и када бранилац располаже јаком ПТ и оклопном резервом.

У сваком случају, било би најбоље када би се ПГ уводила у чист пробој (па макар се у ову сврху морао ангажовати цео или део другог ешелона армије), тј. после потпуног пробоја тактичке дубине одбране. Она би тада могла веома брзо и са максималним могућностима приступити извршењу свог основног задатка, јер се не би ангажовала ни задржавала у тактичкој дубини одбране, нити би, према томе, по пристизању у оперативну дубину морала губити време око сређивања, прегруписавања и попуње.

У погледу поретка ПГ за време њеног увођења и у току дејства у оперативној дубини непријатељске одбране такође постоје различита гледишта, међу којима се истичу пристајнице компактнoг, збијеног и централизованoг вођеног поретка. По нашем мишљењу поредак ПГ није сталан, већ се мора мењати зависно од ситуације, земљишта и активности непријатељске авијације. У сваком случају, треба тежити да ПГ још у очекујућем рејону построји такав поредак који ће одговарати ситуацији у првој фази њеног задатка. Поред тога, састав и јачина делова ПГ на појединим правцима увођења треба да буду такви да искључе потребу њиховог рокирања по фронту у току увођења јединице (да се пребацују са једног на други правац), јер би такве прегрупације (које су због непостојања попречних комуникација или присуства природних земљишних препрека често неизводљиве) знатно смањиле темпо наступање ПГ. Другим речима, почетни поредак ПГ треба да одговара вероватним борбеним збивањима од самог почетка њеног увођења па све до избијања у оперативну дубину непријатеља,

где ће се (у зборном рејону) према потреби саобразити наредном задатку.

Ако пролазност земљишта и ширина зоне пробоја дозвољавају, ПГ армије може се кретати кроз ову зону на 2—3 правца, у маршевском, еволуционом или борбеном поретку. Ако се ПГ уводи у пробој на планинском земљишту или ноћу, када је кретање ван комуникација врло тешко или немогуће, онда се она обично креће у маршевском поретку.

При разматрању поретка ПГ у оперативној дубини непријатеља треба имати на уму следеће чињенице:

— да ПГ за време скоро целог трајања операције не дејствује као компактна и тесно повезана целина, већ да дејствује на више праваца, од којих сваки за себе претставља посебну тактичко-топографску целину;

— да се дејства у оперативној дубини непријатеља одликују честим и наглим променама ситуације, које изискују еластичан поредак ПГ, како би се могле изводити брзе модификације и промене маневра у вези са тим новим ситуацијама;

— да је ПГ састављена из јединица разних родова војске и да њен поредак треба да обезбеди њихово најрационалније коришћење у датој ситуацији.

На основу изложеног и чињенице да основна гаранција за успех ПГ лежи у примени вештих и брзих маневара, и да она то може постићи честом променом свог поретка, дејствујући наизменично у маршевском, еволуционом, ешелонском или колонском борбеном поретку, може се доћи до закључка да је најбоље ако се њен поредак састоји из борбених група — такозваних „оклопних борбених одреда“ (ОБО) — за ускупно или самостално дејство у духу општег задатка. Према томе, ПГ би се обично састојала из два до четири ОБО (од којих сваки има свој број), ДАГ-а, ПТР, ПОЗ-а и дивизиске позадинске групе.

ОБО, као привремено здружен тактички одред, састојао би се од тенкова, оклопне или мотопешадије и осталих потребних родова војске, тако да би по својој јачини и саставу био способан за самостално борбено дејство. Његово језгро, зависно од задатка, земљишта, јачине непријатеља, итд. могли би сачињавати тенкови (нарочито ако је непријатељ слаб у тенковима, а земљиште пролазно и откривено и ако је дан), или мотопешадија са јаким ПТ средствима, а његову основу за формирање — оклопне бригаде и мотопешадиски пук. На мање важном правцу ОБО може образовати и ојачани тенковски или мотопешадиски батаљон. Док се оклопним борбеним одредима прве линије обично придаје део дивизиске или придате артиљерије, дотле се ОБО, који има улогу резерве ПГ, може ојачати артиљеријом тек пред своје ангажовање. Дивизиска позадинска група (без делова који су придати ОБО) треба да се креће правцем који је најмање угрожен са бокова. По искуствима из прошлог рата, растојања између ОБО, у току дејства ПГ у оперативној дубини непријатеља, износила су и

до 50 км. Важно је истаћи да и за ПГ у пуној мери важи старо начело: раздвојено маршевати, укупно се тући!

Много се дискутује и о томе да ли у покретној групи, чију основу чини ОД, треба формирати ПТР. Сматрајући да је оклопна дивизија у целини ПТ јединица, неки мисле да нема разлога за стварање посебног елемента у њеном поретку за вођење ПТ борбе. Неоспорно је да је тенк (нарочито тешки) најбоље ПТ оруђе, али се оштро намеће питање рационалности његове употребе у ову сврху у приликама где то није неопходно. Ово посебно важи за оне ОД које у своме саставу немају довољно тенкова (јер број тенкова у ОД у појединим земљама данас варира од 150—380). Зато слабост ОД са мањим бројем тенкова треба отклонити додавањем противтенковских, првенствено самоходних оруђа, од којих пре свега треба формирати ПТР оклопне дивизије, а остатком ојачати ОБО. При томе би ПТР имала основни задатак да ангажовањем непријатељских тенкова ослобађа што већи број тенкова за извршење одговарајућег маневра. ОД која располаже мањим бројем тенкова не треба да тражи тенковску битку и да своје тенкове супротставља непријатељским тенковима, ако јој непријатељ није наметнуо такав начин борбе или ако непријатељски тенкови нису ухваћени у неповољној ситуацији за пријем борбе. ПОЗове, као врло погодно средство за затварање мање важних праваца и комуникација које изводе на бокове ПГ, треба такође користити, да би се главна ударна снага ПГ могла сигурније ангажовати на одлучујућем месту.

Најзад, овде треба истаћи основна начела којих се, према нашем мишљењу, треба придржавати приликом употребе ПГ после њеног увођења, јер се од њих често отступа.

После увођења у пробој, ПГ треба у потпуности да развије сопствени систем извиђачких и осигуравајућих органа (чији ће рад усмеравати и на већим отстојањима допуњавати извиђачка авијација). Она треба да дејствује брзо, даноноћно, енергично и смело са сталном тежњом да обухвата, обилази и, по потреби, блокира брањене објекте и групе непријатеља, избегавајући фронталну борбу, нарочито са надмоћнијим непријатељским снагама. За све време, ПГ мора да усмерава своје дејство у циљу извршења основног задатка, избегавајући растурање својих снага на мање важним задацима. Она често треба да прими изванредан ризик и да смелије наступа и продире незаштићеним боковима. Иако ПГ може извршити задатак једино офанзивним дејствима, то не значи да она повремено не треба да користи предности одбране или вешту комбинацију оба вида борбе. А да би се учврстило и

проширио њен успех, потребно је да главне снаге армије благовремено пристижу у одређене рејоне и на линије у сагласности са планом развоја операције.

Крајњи успех ПГ, по нашем мишљењу, зависи највише од тога да ли јој је реално постављен задатак, да ли постоје повољни услови земљишта за њено дејство, да ли је добро организовано и спроведено извиђање и садејство са свим дедовима поретка армије и авијацијом, затим од одлучности и сналажљивости команданата ПГ, функционисања система веза, уредности снабдевања и повољности ситуације у ваздуху.

Природно је да само постојање и могућност коришћења нуклеарног наоружања и диригованих зрна у једном будућем рату намеће низ нових проблема у погледу употребе и дејства ПГ. Међутим, прерано је говорити о неким дефинитивним искуствима и принципима, јер су испитивања у том правцу још увек у току, а и по своме обиму овај проблем претставља домен посебне студије. У сваком случају, постојање нуклеарног оружја мора изазвати извесне измене у формацији оклопних јединица, затим увођење само гусеничних возила најмање у оклопне бригаде, побољшање система веза, рашчлањавање ОД на још већи број ОБО и њихово потпуно осамостаљење у смислу позадинске службе, увођење ПГ непосредно са очекујућег рејона на више међусобно раздвојених праваца и по могућству ноћу, коришћење поретка са већим растојањима и отстојањима, брзо прикупљање и приближавање непријатељу и брзо растурање после извршених борбених задатака, а све то ради тога да ПГ као целина не би дуже времена претстављала погодан циљ за атомски напад.